ARREST VAN HET HOF (EERSTE KAMER) VAN 9 JULI 1970 [1]

F. Tortora
tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

Zaak 32-69

Samenvatting

1. *Ambtenaren — Verlof — Organisatorische bevoegdheid van het bestuur — Evenwicht tussen de belangen der ambtenaren en de door de dienst gestelde eisen*
   (Statuut van de ambtenaren der E.G., art. 57)
2. *Ambtenaren — Beëindiging van de dienst — Niet opgenomen vakantieverlof — Financiële compensatie — Toekenning alleen in door het belang van de dienst gerechtvaardigde gevallen*
   (Statuut van de ambtenaren der E.G., bijlage V, art. 4)

1. De instelling beschikt op het stuk van de verloven over een organisatorische bevoegdheid, waarmede zij in ieder individueel geval de wettige belangen van de ambtenaar in evenwicht kan brengen met hetgeen zowel voor een doeltreffend functioneren der diensten als een behoorlijk bestuur wordt geëist. De instelling is in het bijzonder met het oog op dit evenwicht gerechtigd erop toe te zien dat de ambtenaar, die zijn dienst beëindigt, vóór zijn vertrek zijn vakantieverlof opneemt.

2. De ambtenaar kan slechts aanspraak maken op een financiële compensatie als bedoeld in artikel 4, lid 2, van bijlage V van het Statuut van de ambtenaren, voor zover het belang van de dienst hem verhinderde het hem toekomende vakantieverlof vóór de beëindiging van zijn dienst op te nemen.

In de zaak 32-69

FULVIO TORTORA, voorheen ambtenaar van de Hoge Autoriteit der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, wonende te Rome, Via Badia San Salvatore 22, vertegenwoordigd en bijgestaan door mr. G. Vogel, advocaat te Luxemburg, domicilie gekozen hebbende ten kantore van Mr. F. Krieps, 12, avenue Marie-Thérèse te Luxemburg,

verzoeker,

1 — Procestaal : Frans.

tegen

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur Mr. L. de la Fontaine, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende bij mr. E. Reuter, juridisch adviseur van de Commissie, 4, boulevard Royal te Luxemburg,

verweerster,

betreffende nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 30 april 1969, waarbij aan verzoeker financiële compensatie voor de bij de beëindiging van zijn dienst niet opgenomen verlofdagen werd geweigerd, wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt : R. Monaco, Kamerpresident (rapporteur), A. M. Donner en J. Mertens de Wilmars, Rechters, K. Roemer, Advocaat-Generaal, A. Van Houtte, Griffier, het volgende

ARREST

Ten aanzien van de feiten

I — Samenvatting van de feiten en het proces-verloop

1. Overwegende dat verzoeker op 4 december 1963 als tijdelijk functionaris bij de Hoge Autoriteit der EGKS is aangesteld als plaatsvervangend kabinetschef van de voorzitter; dat hij op 11 november 1964 in de rang A 4 (bij het directoraat Inspectie) in vaste dienst werd aangesteld;
dat hij op 15 december 1965 werd aangewezen — tijdelijk in de rang A 2 — de functie van kabinetschef te vervullen met behoud overigens van zijn A 4-post bij bedoeld directoraat;
dat de Hoge Autoriteit, na het aftreden van haar voorzitter op 5 maart 1967 en aan de vooravond van de fusie der uitvoerende organen, in haar vergaderingen van 21 en 22 juni 1967 heeft besloten verzoeker — alsook het personeel der andere kabinetten — voor de maand juli 1967 nog ter beschikking van haar leden te houden en hem met ingang van 1 augustus 1967 wederom als hoofdadministrateur bij het directoraat Inspectie te werk te stellen;
dat de Commissie der Europese Gemeenschappen na de fusie der uitvoerende organen heeft besloten het door verzoeker ingediende verzoek om een maatregel tot beëindiging van zijn dienst in de zin van artikel 4 van Verordening nr. 259/68 van de Raad met ingang van 1 oktober 1968 te aanvaarden;
dat de directeur-generaal Personeel en Algemeen Beheer verzoeker op 21 juni 1968 van dit besluit in kennis heeft gesteld en hem daarbij heeft verzocht het hem tot op de datum van inwerkingtreding van bovengenoemde maatregel nog resterende verlof op te nemen, voorzover dwingende redenen van dienstbelang zich daartegen niet verzetten;

dat het Directoraat-generaal Personeel en Algemeen Beheer bij schrijven van 30 april 1969 in antwoord op zijn vraag om betaling der bij de beëindiging van de dienst niet opgenomen verlofdagen verzoeker heeft voorgehouden dat er geen enkele reden bestond in zijn geval de gevraagde schadeloosstelling toe te kennen, daar geen enkele overweging van dienstbelang hem had belet alle hem toekomende verlofdagen op te nemen;
dat verzoeker op 22 juli 1969 het onderhavige beroep heeft ingesteld;

2. Overwegende dat het Hof (Eerste Kamer), gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur en gehoord de Advocaat-Generaal, heeft besloten zonder voorafgaande instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan;
dat partijen ter terechtzitting van 13 mei 1970 in hun pleidooien zijn gehoord;
dat de Advocaat-Generaal ter zitting van 28 mei 1970 conclusie heeft genomen;

II — Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeker* concludeert dat het den Hove behage :

— verzoeker op grond van artikel 91 van het Statuut van de ambtenaren der Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal in het onderhavige beroep ontvankelijk te verklaren;
— te verstaan dat verzoeker ingevolge artikel 4, lid 2, van bijlage V van het Statuut van de ambtenaren der EGKS recht heeft op schadeloosstelling voor alle bij de beëindiging van zijn dienst niet opgenomen verlofdagen;
— bijgevolg het afwijzend besluit van het Directoraat-generaal Personeel en Algemeen Beheer van de Commissie der Europese Gemeenschappen van 30 april 1969 te wijzigen;
— te verstaan dat de Commissie der Europese Gemeenschappen overeenkomstig genoemd artikel 4, lid 2, van bijlage V gehouden is verzoeker over 1967 niet opgenomen verlofdagen de schadeloosstelling te betalen (te weten 32 dagen in 1967 en 35 dagen in 1968);
dat deze schadeloosstelling ten aanzien van het verlof over 1967 moet worden berekend op basis van het salaris overeenkomende met de rang A 2;
— te verstaan dat de Commissie der Europese Gemeenschappen alle kosten van het geding zal dragen;
— subsidiair, verzoeker toe te staan met alle middelen rechtens en wel in het bijzonder :

a) *door het overleggen van bescheiden van de administratie*

te bewijzen dat de bevoegde autoriteiten in de jaren 1964, 1965, 1966 en 1967 het overboeken van niet opgenomen verlof steeds hebben toegestaan;

b) door deskundigen dan wel door getuigen

te bewijzen dat na de opheffing van het kabinet van de voorzitter der Hoge Autoriteit de belangen van zijn dienst kennelijk medebrachten dat hij de hem nog toekomende verlofdagen niet kon opnemen;
dat het ordenen der kabinetsarchieven en de veelvuldige andere met de opheffing van het kabinet samenhangende taken enerzijds en het plotselinge aftreden van voorzitter Del Bo anderzijds verzoeker dwongen in Luxemburg te blijven ten einde voor de afwikkeling van de zojuist opgeheven dienst zorg te dragen;
dat het directoraat Inspectie van deze bijzonder ernstige situatie op de hoogte was en Tortora in de periode van 1 augustus 1967 tot 1 oktober 1968 geen taken, van welke aard ook, heeft opgedragen;
— al hetgeen verder rechtens behoort te gelasten;
— de beslissing ten aanzien van de kosten aan te houden;

dat *verweerster* concludeert dat het den Hove behage :
— het door verzoeker ingestelde beroep als ongegrond af te wijzen; :
— verzoeker in de kosten van het geding te veroordelen;

III — Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat :

A — Ten principale

Verzoeker stelt dat het besluit van 30 april 1969, waarbij hem toekenning van schadeloosstelling voor de niet opgenomen verlofdagen werd geweigerd, in strijd is met artikel 4, lid 2, van bijlage V van het Statuut, nu in casu toch aan de daarin gestelde voorwaarden was voldaan.
Verweerster merkt op dat gezien het onmiskenbare en in artikel 55 van het Statuut bevestigde verband tussen verlof en het belang van de dienst :
— het bestuur het door de ambtenaren gevraagde verlof slechts kan weigeren, voor zover het belang van de dienst zulks rechtvaardigt;
— anderzijds, de ambtenaar niet kan stellen dat hij recht heeft op overboeking van verlofdagen naar het volgende jaar anders dan binnen de daartoe door het Statuut gestelde grenzen, noch ook dat hij — indien het belang van de dienst hem niet belette deze verlofdagen op te nemen — bij beëindiging der dienst op compensatie voor de niet opgenomen verlofdagen recht heeft.

In casu heeft het bestuur echter, na verzoeker te hebben toegestaan de in het voorgaande jaar niet opgenomen verlofdagen over te boeken naar 1968, hem bij schrijven van 21 juni 1968 uitgenodigd vóór de datum van beëindiging van zijn dienst de hem resterende verlofdagen op te nemen, tenzij zulks om dwingende redenen van dienst onmogelijk zou zijn. Deze redenen bestonden echter niet. Immers :
— De Hoge Autoriteit had, hoewel het mandaat van haar leden op 4 juli 1967 afliep, besloten het personeel der kabinetten gedurende de maand juli 1967 te hunner beschikking te houden en deze ambtenaren met ingang van 1 augustus 1967 wederom op de post, waarop zij eventueel vast waren aangesteld, te werk te stellen. Op het tijdstip waarop deze termijn eindigde hadden alle kabinetten de met hun opheffing samenhangende werkzaamheden kunnen beëindigen, terwijl volgens verzoeker de afwikkeling van het kabinet van de voorzitter hem tot 30 september 1968 zou hebben opgeëist.
— Het directoraat Inspectie is door verzoeker nimmer op de hoogte gesteld van de „zware taken", uit zijn vroegere functie van kabinetschef voortvloeiende, en heeft hem geenszins gedurende het tijdvak van 1 augustus 1967 tot 30 september 1968 van „alle taken, van welke aard ook" vrijgesteld.

Verweerster betwist voorts de gegrondheid van het verzoek tot schadeloosstelling op basis van een met de rang A 2 overeenkomend salaris voor de in 1967 niet opgenomen verlofdagen. Afgezien van het feit dat verzoeker na 1 augustus 1967 een met de rang A 4 overeenkomend salaris heeft genoten, moet worden opgemerkt :
— dat het overboeken van verlof over het ene jaar naar het andere geschiedt door het verlof over het vorige jaar te voegen bij dat over het volgende jaar, zodat in casu een onderscheid tussen het naar 1968 overgebrachte verlof over 1967 en dat over het jaar 1968 niet meer mogelijk is;
— dat ingevolge artikel 4, lid 2, van bijlage V van het Statuut de schadeloosstelling voor de niet gebruikte verlofdagen wordt berekend op basis van het maandsalaris op het tijdstip van beëindiging van de dienst.

Zij wijst er ten slotte op dat het aantal door verzoeker bij de beëindiging der

werkzaamheden niet opgenomen verlofdagen 54 bedroeg, en niet 67.

Verzoeker zegt voor repliek :

— Het is algemeen bekend dat de werkzaamheden welke met de afwikkeling der kabinetten verband houden veel meer tijd hebben gevergd dan verweerster heeft gesteld. In casu waren deze werkzaamheden bemoeilijkt door het aftreden van de voorzitter en het belang van diens kabinetswerkzaamheden. Verzoeker nodigt de Commissie uit mede te delen op welke data het personeel der overige kabinetten op andere posten werd tewerkgesteld.

— De Commissie wordt voorts uitgenodigd het besluit tot tewerkstelling van verzoeker op een andere, van die van kabinetschef werkelijk verschillende post over te leggen, aangezien iedere ambtenaar recht heeft op een post. Het feit dat verzoeker op 21 juni 1967 zuiver formeel wederom bij het directoraat Inspectie is tewerkgesteld, is in dit opzicht onvoldoende.

— Het weigeren van vakantieverlof kan slechts in uitzonderingsgevallen door de belangen van de dienst worden gerechtvaardigd en zelfs dan waarborgt het Statuut de ambtenaar het genot van zijn rechten, door hem het overboeken van dit verlof naar een volgend jaar dan wel compensatie in geld te waarborgen.

— Indien aan de ambtenaar in actieve dienst wordt toegestaan vakantiedagen over te boeken, heeft de ambtenaar, wiens dienst is beëindigd, recht op compensatie in de vorm van een schadeloosstelling, mits hij op het tijdstip van beëindiging zijn vakantieverlof nog niet volledig heeft opgenomen. Er bestaat geen regel of beginsel op grond waarvan hem dit recht door een bestuursmaatregel kan worden ontnomen, zoals bij voorbeeld het bevel zijn verlof vóór de beëindiging van de dienst op te nemen.

Verzoeker merkt ten slotte op dat de Commissie niet mag eisen dat hij „dwingende redenen van dienst" aantoont om zijn aanwezigheid op het bureau te rechtvaardigen. Enerzijds kan men zich afvragen of het toelaatbaar is de aanwezigheid op het bureau afhankelijk te stellen van „dwingende redenen"; anderzijds is, nu de Commissie zelf heeft geoordeeld dat de medewerking van verzoeker tot 30 september 1968 noodzakelijk was, deze eis strijdig met haar eigen oordeel en haar eigen besluit.

Verweerster antwoordt hierop het volgende :

— Nu verzoeker met ingang van 1 augustus 1967 van zijn post van kabinetschef van de voormalige voorzitter Del Bo was ontheven en wederom op zijn vroegere post was tewerkgesteld, kon hij niet met reden dezelfde werkzaamheden blijven uitoefenen.

— Overigens kon hij, aangezien jegens hem een maatregel tot beëindiging van zijn dienst was genomen, evenmin in een ambt van het nieuwe organigram worden tewerkgesteld. Daar dus zijn normale dienstverplichtingen waren beëindigd, heeft de Commissie hem met recht uitgenodigd zijn verlofdagen vóór zijn vertrek op te nemen.

— Overigens was de Commissie, wegens de bijzondere situatie waarin verzoeker zich vanaf juli 1968 bevond, gerechtigd hem de verzochte compensatie te weigeren.

— Verzoeker voldeed niet aan de in artikel 4, lid 2, van bijlage V bedoelde voorwaarden. Terwijl dit artikel ervan uitgaat (zie in het bijzonder de Italiaanse tekst) dat de ambtenaar in het jaar, waarin zijn dienst wordt beëindigd, althans een gedeelte van zijn vakantieverlof heeft gebruikt, heeft verzoeker in 1968 geen enkele verlofdag opgenomen.

— Bovendien verliest, volgens een op het stuk van verloven algemeen geldend beginsel, de ambtenaar die, zonder daartoe dwingende redenen van dienst te kunnen aanvoeren, geen gebruik maakt van zijn recht op verlof, zo niet zijn gehele verlof, dan toch tenminste een gedeelte daarvan. In dit opzicht is er geen reden om tussen de ambtenaar in actieve dienst en de ambtenaar, wiens dienst is beëindigd, te onderscheiden.

B — Het subsidiair gestelde

Ten aanzien van het subsidiaire bewijsaanbod stelt *verweerster :*

a) het aanbod sub a) is niet ter zake dienend, aangezien voor het overboeken van het gedurende de jaren 1964-1967 niet opgenomen verlof de vereiste toestemming was verleend;

b) het sub b) gedane aanbod is :
— *in zijn eerste onderdeel* niet-ontvankelijk, aangezien daarin nauwkeurig had moeten zijn aangegeven dat verzoeker *in 1968* verhinderd was zijn verlof op te nemen. Overigens wordt het reeds door zijn hiërarchieke meerdere weersproken, die het bestaan van dwingende redenen van dienst, welke Tortora beletten zijn verlof op te nemen, niet heeft erkend (zie bijlage 11 bij het beroep);
— ook *in zijn tweede onderdeel* niet-ontvankelijk, aangezien verzoeker daarin niet nauwkeurig heeft aangegeven in welke periode hij verplicht was ter plaatse te blijven ter vervulling der taken welke de opheffing van het kabinet van de voorzitter met zich bracht. Dit kan in elk geval slechts het tijdvak van 1 januari tot 30 september 1968 zijn, aangezien het verlof over 1967 naar 1968 was overgeboekt;
— in zijn *tweede* en *derde* onderdeel gegrond op beweringen waarvan de onjuistheid reeds eerder werd aangetoond.

Verzoeker herhaalt dat het bewijs der „behoeften" welke de „aanwezigheid" van de ambtenaar rechtvaardigen ligt in het feit dat mag worden verondersteld dat het reglementair en budgettair creëren en handhaven van een post aan een behoefte van de dienst beantwoordt en biedt aan te bewijzen dat de in de brief van 21 juni 1968 bedoelde termijn „hem niet toestond op normale wijze zijn verlof te organiseren, aangezien enerzijds het seizoen reeds te ver gevorderd was om een reis naar een vakantieoord te organiseren, en anderzijds de met de afwikkeling samenhangende taken hem dit zowel moreel als feitelijk onmogelijk maakten".
Verweerster bestrijdt de ontvankelijkheid van dit bewijsaanbod, aangezien dit te onbepaald is om daarop acht te slaan, terwijl het voorts irrelevant is, aangezien het verlof niet afhankelijk kan worden gesteld van de mogelijkheid om een reis naar een passend vakantieoord te organiseren.

C — De incidentele vordering

Verzoeker vraagt het Hof schrapping van de passage in het verweerschrift, welke begint met de woorden „on voit mal" en eindigt met de woorden „une période de 15 mois", te gelasten, aangezien verzoekers eer daardoor zou worden aangetast.
Verweerster merkt hiertegen op dat zij door in deze passage de door verzoeker gestelde feiten te betwisten slechts van haar recht op verweer gebruik heeft gemaakt.

Ten aanzien van het recht

1 Overwegende dat verzoeker bij op 22 juli 1969 ingesteld beroep het Hof heeft verzocht het besluit van 30 april 1969, waarbij hem toekenning van schadeloosstelling voor de niet opgenomen verlofdagen werd geweigerd, nietig te verklaren en de Commissie te veroordelen hem deze compenserende uitkering voor 67 niet opgenomen verlofdagen te betalen;

2 Overwegende dat volgens artikel 4, lid 2, van bijlage V van het Statuut „indien de ambtenaar zijn vakantieverlof bij beëindiging van de dienst niet volledig heeft opgenomen, hem als compensatie voor elke niet genoten verlofdag een bedrag wordt uitbetaald, gelijk aan 1/30 van zijn maandelijkse bezoldiging op het ogenblik van beëindiging van de dienst";

3 dat verzoeker — eerder verbonden aan het kabinet van voorzitter Del Bo, die op 5 maart 1967 zijn werkzaamheden als voorzitter van de Hoge Autoriteit heeft neergelegd — na die datum voor de afwikkeling van de zaken van dit kabinet heeft zorggedragen;

4 dat na de inwerkingtreding van het Verdrag van 8 april 1965 tot instelling van één Raad en één Commissie van de Europese Gemeenschappen tot opheffing van alle kabinetten van de voormalige Hoge Autoriteit is besloten, doch dat bij besluit van 4 juli 1967 werd bepaald dat het personeel van deze kabinetten ter beschikking van de vroegere leden zou worden gehouden, en wel tot 31 juli 1967;

5 dat verzoeker op 1 augustus 1967 wederom op zijn post van hoofdadministrateur bij het directoraat Inspectie is tewerkgesteld;

6 dat hij in april 1968 heeft verzocht om een maatregel tot beëindiging van zijn dienst in de zin van Verordening nr. 259/68 van de Raad en dit verzoek werd toegestaan met ingang van 1 oktober 1968;

7 dat de Commissie hem na dit verzoek op 21 juni 1968 heeft uitgenodigd de hem nog toekomende verlofdagen vóór 1 oktober 1968 op te nemen;

8 dat verzoeker evenwel stelt dat hij zich in feite tot 30 september 1968 met de afwikkeling van de zaken van het kabinet van voorzitter Del Bo bezig heeft gehouden en dat de met deze afwikkeling samenhangende werkzaamheden hem hebben belet de betreffende verlofdagen op te nemen;

9 dat de weigering van de Commissie om hem een financiële compensatie voor de op dat tijdstip niet opgenomen verlofdagen toe te kennen hem derhalve op onrechtmatige wijze het in bovengenoemd artikel 4, lid 2, verleende voorrecht zou ontnemen;

10 Overwegende dat, ook al is de instelling krachtens artikel 57, lid 1, van het Statuut gehouden aan iedere ambtenaar het recht op vakantieverlof te waarborgen, dit recht slechts met inachtneming van het dienstbelang mag worden uitgeoefend;

11 dat de instelling op het stuk van de verloven beschikt over een organisatorische bevoegdheid, waarmede zij in ieder individueel geval de wettige

belangen van de ambtenaar in evenwicht kan brengen met hetgeen zowel voor een doeltreffend functioneren der diensten als een behoorlijk bestuur wordt geëist;

12 dat de instelling in het bijzonder met het oog op dit evenwicht gerechtigd is erop toe te zien dat de ambtenaar, die zijn dienst beëindigt, vóór zijn vertrek zijn vakantieverlof opneemt;

13 dat in artikel 4, lid 1, van bijlage V van het Statuut met betrekking tot het overboeken van niet opgenomen verlof naar een volgend jaar door een ambtenaar in actieve dienst, stilzwijgend wordt bevestigd dat het niet opnemen van dit verlof als een uitzondering moet worden beschouwd;

14 dat bijgevolg de ambtenaar slechts aanspraak kan maken op een financiële compensatie als bedoeld in artikel 4, lid 2, van genoende bijlage, voor zover het belang van de dienst hem verhinderde het hem toekomende vakantieverlof vóór de beëindiging van zijn dienst op te nemen;

15 Overwegende dat vaststaat dat alle andere kabinetten op 31 juli 1967 de met hun opheffing samenhangende taken hebben kunnen beëindigen;

16 dat verzoeker, ook al mocht de afwikkeling van de zaken van het kabinet van de voorzitter van de Hoge Autoriteit meer tijd hebben gevergd dan bij de andere kabinetten, daarmee toch in maart 1967 — het tijdstip waarop de voorzitter van de Hoge Autoriteit zijn ontslag heeft ingediend en derhalve de opheffing van zijn kabinet reeds werd overwogen — een begin heeft kunnen maken;

17 dat verzoeker zelf verklaart dat hem binnen de directie, waarbij hij op 1 augustus 1967 wederom te werk is gesteld, geen specifieke taak werd opgedragen en hij zich, waar nodig, aan de afwikkeling van de zaken van het kabinet heeft kunnen wijden;

18 dat verzoeker zich overigens, na het tijdstip waarop jegens hem in juni 1968 een door hem in april 1968 eigener beweging verzochte maatregel tot beëindiging van de dienst, ingaande op 1 oktober 1968, in de zin van Verordening nr. 259/68 van de Raad werd genomen, in een bijzondere situatie bevond welke werd gekenmerkt door het feit dat hij op korte termijn een beëindiging van zijn dienst kon verwachten en door de omstandigheid dat hij sedertdien niet meer met belangrijke en veel tijd vergende werkzaamheden werd belast;

19 dat derhalve niet is bewezen dat deze werkzaamheden voor hem een beletsel konden vormen gevolg te geven aan de hem op 21 juni 1968 gedane uitno-

diging om voor 1 oktober van dat jaar de hem nog toekomende verlofdagen op te nemen;

20 dat derhalve de door verzoeker gedane bewijsaanbiedingen als niet terzake dienend moeten worden gepasseerd;

21 Overwegende dat verzoeker voorts stelt dat hij op het tijdstip, waarop hij door de directeur-generaal Personeel en Algemeen Beheer werd uitgenodigd zijn verlofdagen op te nemen, geen vakantiereis meer naar een vakantieoord kon organiseren;

22 Overwegende dat niet kan worden aangenomen dat het bestuur, ook al dient het — wanneer het een ambtenaar uitnodigt op korte termijn de hem nog toekomende verlofdagen op te nemen — rekening te houden met de feitelijke mogelijkheden waarover deze beschikt om aan die uitnodiging gevolg te geven, bovendien nog zou zijn gehouden acht te slaan op de mogelijkheden waarover de ambtenaar in elk individueel geval beschikt om een passend vakantieoord te vinden;

23 Overwegende dat derhalve moet worden geconcludeerd dat de in juni 1968 tot verzoeker gerichte uitnodiging om voor 1 oktober 1968 zijn verlofdagen op te nemen op zijn wettige belangen geen inbreuk heeft gemaakt;

24 dat verzoeker derhalve geen recht heeft op een financiële compensatie;

25 dat het beroep derhalve als ongegrond moet worden afgewezen;

Ten aanzien van de incidentele vordering

26 Overwegende dat verzoeker bij incidentele vordering verzoekt om schrapping, wegens aantasting van zijn goede naam, van de volgende passage uit het verweerschrift : „derhalve valt bezwaarlijk in te zien hoe verzoeker ... thans met reden kan stellen dat de met de afwikkeling van het kabinet van de voorzitter van de Hoge Autoriteit samenhangende taken hem tot 30 september 1968, dus gedurende een periode van vijftien maanden, in beslag zouden hebben genomen";

27 Overwegende dat verweerster door haar twijfel uit te spreken over de noodzaak de afwikkeling der zaken van het kabinet van de voorzitter der Hoge Autoriteit vijftien maanden te doen voortduren, verzoekers goede naam in geen enkel opzicht heeft geschaad;

28 dat de incidentele vordering derhalve als ongegrond moet worden verworpen;

Ten aanzien van de kosten

29 Overwegende dat verzoeker niet in zijn beroep kon slagen;

30 dat volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering de partij die in het ongelijk is gesteld in de kosten wordt veroordeeld;

31 dat echter overeenkomstig artikel 70 van genoemd Reglement de kosten door de instellingen in verband met de door ambtenaren der Gemeenschappen ingestelde beroepen gemaakt, ten laste van die instellingen blijven;

Gezien de processtukken;
Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;
Gehoord de pleidooien van partijen;
Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;
Gelet op de Verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen;
Gelet op het Protocol inzake het Statuut van het Hof van Justitie;
Gelet op het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen, in het bijzonder op de artikelen 55 en 57, alsmede artikel 4 van bijlage V;
Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

rechtdoende :

1. **verwerpt het beroep als zijnde ongegrond;**
2. **verstaat dat elk der partijen in het geding de aan haar zijde gevallen kosten zal dragen;**
3. **verwerpt het meer of anders gevorderde.**

Aldus gewezen te Luxemburg op negen juli negentienhonderdzeventig.

Monaco Donner Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negen juli negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President van de Eerste Kamer
R. Monaco